

най-малкият се спусна надолу. Три дни и три нощи слиза той все по-дълбоко и по-дълбоко и най-послѣ стигна до единъ замъкъ, съграденъ отъ мѣдъ, въ който бѣше затворена най-старата царска дъщеря.

Змеятъ бѣше излѣзълъ. Утро седна на неговата трапеза, нахрани се съ приготвеното месо и хлѣбъ и изпи едно стъкло вино. Изведнажъ се чу отвънъ страшенъ ревъ и въ замъка нахлу димъ и пламъкъ. Стариятъ змей пристигна. Утро замахна и съ единъ ударъ на своя боздуганъ го уби и освободи царкинята отъ плѣнъ. Слѣдъ това той бутна съ прѣстъ мѣдния замъкъ и тоя въ мигъ се обърна въ мѣдна ябълка. Утро я взе, взе и царкинята съ себе си.

Слѣдъ туй тѣ отидоха въ сребърния замъкъ, дѣто бѣше затворена другата царкиня. Тамъ Утро се нахрани пакъ така добрѣ, като въ мѣдния замъкъ, доби още толкова сила и можа да убие и четиринадесетглавия змей.

По-малката царкиня излѣзе тогава отъ замъка, а Утро прѣобърна и него въ една сребърна ябълка. Най-послѣ отидоха при златния замъкъ. Съ тройна сила Утро уби и третия змей и освободи най-малката и най-красива царкиня. Слѣдъ това Нощъ и Вечеръ ги изтеглиха на повърхността.

— Какъ се казвате вие? — запита Нощъ.

Най-старата отговори:

— Азъ се казвамъ Вечерна роса.

— Царкиня Вечерна роса е моя годеница, — каза Вечеръ.

— Азъ се казвамъ Лунна свѣтлина, — каза втората.

— Царкиня Лунна свѣтлина ще бжде моя! — отговори Нощъ.

— Азъ се казвамъ Слънце! — каза съ милъ гласъ най-младата царкиня.

— А царкиня Слънце, чудно хубавата, ще бжде моя! — извика Утро.

Тѣ тръгнаха заедно за дома.